

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Swift-Expo, s.r.o.**, se sídlem Hostivítova 124/5, Praha 2, zast. JUDr. Jakubem Hlínou, advokátem se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2016, čj. 10 A 90/2015-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Stručné vymezení věci

[1] Žalobkyně podniká v oblasti nákupu a prodeje stříbrného granulátu o ryzosti 99,99 %. Dne 20. 11. 2014 podala příznání k DPH za zdaňovací období říjen 2014, v němž tvrdila nadměrný odpočet ve výši 5 003 956 Kč. Žalovaný vydal dne 17. 12. 2014 výzvu k odstranění pochybností dle § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, čímž zahájil postup k odstranění pochybností dle § 89 a násl. daňového řádu. Žalobkyně považuje tuto výzvu i zahájený postup za nezákonný zásah do jejích práv, proto se žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. domáhala ochrany před městským soudem.

[2] Městský soud žalobu zamítl. Ve svém rozsudku vycházel zejména z usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 110/2007-102, a další judikatury. Dospěl k závěru, že výzva byla dostatečně konkrétní, neboť žalovaný měl konkrétní poznatky o podnikatelské činnosti žalobkyně plynoucí z probíhající daňové kontroly týkající se předchozích zdaňovacích

období, tedy výzva vycházela z jednoznačně odůvodněných pochybností žalovaného. Výzva se netýkala natolik širokého okruhu pochybností, aby bylo možné *a priori* vyloučit, že tyto pochybnosti mohou být odstraněny v rámci postupu k odstranění pochybností. Námitku nezákonnosti výzvy k odstranění pochybností proto shledal městský soud jako nedůvodnou. Protože žalobkyně nezákonnost postupu odůvodnila pouze nezákonností výzvy k odstranění pochybností, postup jako celek není nezákonným zásahem. Žalobkyni bylo z předchozí i následné komunikace s žalovaným zcela zřejmé, čeho přesně se jeho pochybnosti týkají.

II. Stručné shrnutí námitek v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozhodnutí městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uplatňuje stejné námitky, které uplatnila v žalobě. Jednak je přesvědčena, že postup k odstranění pochybností nebyl zahájen v souladu se zákonem a s konstantní judikaturou NSS. Výzva žalovaného k odstranění pochybností totiž nebyla konkrétní a srozumitelná, neboť neuvádí, které z předložených dokladů považuje žalovaný za nedostatečné. Konkrétním důvodem pro pochybnosti správce daně přitom dle stěžovatelky nemůže být skutečnost, že nadměrný odpočet DPH uplatňuje opakovaně, ani že se pochybnosti správce daně „prohloubily“ na základě odstraňování pochybností a daňových kontrol z předchozích zdaňovacích období (s odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 76/2015). V důsledku nezákonné výzvy k odstranění pochybností je nezákonný též celý postup k odstranění pochybností. Žalovaný také vyžadoval předložení všech účetních dokladů a celé evidence, což je v rozporu s judikaturou NSS, např. s rozhodnutími sp. zn. 1 Afs 105/2012 a 8 Afs 76/2015. Rozsah požadovaných dokladů překračuje možnosti institutu postupu odstraňování pochybností podle § 89 daňového řádu a podle rozsudku ve věci sp. zn. 1 Ans 10/2012 lze doklady v tomto rozsahu vyžadovat pouze v rámci daňové kontroly.

[4] Žalovaný ke kasační stížnosti ve svém vyjádření uvedl, že své pochybnosti a jejich důvody ve výzvě specifikoval jasně a srozumitelně. Konkrétní pochybnosti byly pro stěžovatelku jasně srozumitelné a splnitelné tak, aby je mohla co nejefektivněji odstranit. Odkázal na vyrozumění o výsledku prošetření stížnosti ze dne 5. 2. 2015, v němž se podrobně vyjádřil k jednotlivým bodům výzvy. Pokud stěžovatelka namítá, že opakované uplatnění nadměrného odpočtu nemůže zakládat konkrétní pochybnost správce daně, žalovaný uvedl, že od data registrace stěžovatelky k DPH vykazovala pouze nadměrné odpočty v řádech stovek tisíců až milionů korun. Tato skutečnost tedy je jedním z důvodů, které žalovaného (správce daně) vedly k vydání výzvy k odstranění pochybností. Pokud by byly v předchozích zdaňovacích obdobích veškeré obdobné pochybnosti správce daně vyvráceny, žalovaný by neměl důvod zahajovat kontroly a neměl by ani důvod k vydání další výzvy k odstranění pochybností. Skutečnost, že předmětem šetření správce daně jsou obchodní transakce stejné povahy, uskutečňované mezi stejnými subjekty a týkající se několika po sobě jdoucích zdaňovacích období, aniž by zde existovala jakákoliv další ekonomická činnost stěžovatelky, vyvolala u správce daně důvodnou domněnku, že řetězec dalších obchodníků se stříbrným granulátem je obdobný jako v předchozích zdaňovacích obdobích. Dosavadní zjištění správce daně mohou svědčit o možném podvodném jednání.

[5] Pokud jde o námitky stěžovatelky týkající se rozsahu požadovaných dokumentů, žalovaný zopakoval, že předložení evidence obchodního majetku včetně zásob je nezbytné k ověření, zda stěžovatelka evidovala neprodané zboží uplatněné v rámci přijatých zdanitelných plnění v obchodním majetku. Požadované písemnosti jsou písemnosti, které je stěžovatelka povinna předložit podle § 92 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný dále doplnil, že vzhledem k tomu, že se stěžovatelka v dohodnutém termínu nedostavila k zahájení daňové kontroly, zaslal jí výzvu

pokračování

k zahájení daňové kontroly ze dne 13. 3. 2015. Daňovou kontrolu nicméně stěžovatelka neumožnila zahájit z důvodu své nečinnosti. Mezitím podala stěžovatelka opakovaně stížnost dle § 261 daňového řádu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vadu, kterou by byl povinen se zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Klíčové otázky zní, zda městský soud posoudil správně otázku naplnění zákonných požadavků na konkrétnost výzvy k odstranění pochybností za říjen 2014, dále zda byl postup pro odstranění pochybností zahájen a veden v souladu se zákonem a zda žalovaný překročil meze institutu postupu k odstranění pochybností, pokud jde o rozsah požadovaných dokumentů [kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].

[8] K tomu NSS uvádí následující. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu, má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. Podle § 90 odst. 1 téhož zákona o průběhu postupu k odstranění pochybností sepíše správce daně podle povahy odpovědi protokol nebo úřední záznam, ve kterém uvede vyjádření nebo důkazní prostředky, na jejichž základě považuje pochybnosti za zcela nebo zčásti odstraněné, a případné důvody přetrvávajících pochybností. Podle § 90 odst. 2 daňového řádu, nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. Podle odst. 3 téhož ustanovení, pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.

[9] Účel, povahu a smysl postupu k odstranění pochybností dle daňového řádu vyložil NSS ve své judikatuře (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 10. 2012, čj. 1 Ans 10/2012-52, *MPM Invest I*, a ze dne 25. 6. 2014, čj. 1 Aps 20/2013-61, *MPM Invest II*). Postup k odstranění pochybností je specifickým procesním institutem, který správce daně používá, pokud má pochybnosti o daňovém tvrzení, avšak na rozdíl od obecné vyhledávací činnosti, místního šetření nebo daňové kontroly jej používá pouze k objasnění konkrétních pochybností a jako prostředek k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňové povinnosti. NSS dovodil, že meze uplatnění postupu k odstranění pochybností jsou dány vlastní právní úpravou tohoto postupu, vyplývající z § 89 odst. 1, § 90 odst. 1 a 2 daňového řádu. Tato ustanovení vytyčují způsob použití postupu k odstranění pochybností tak, aby tento postup trval co nejkratší dobu a nebyl zbytečně ani jednou ze stran prodlužován. Postup k odstranění pochybností je procesním nástrojem, který může správce daně užít jen tehdy, má-li konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených; pak vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

[10] Daňový řád zavedl institut postupu k odstranění pochybností a výslovně stanovil požadavek na konkrétnost pochybností ve snaze zdokonalit předchozí úpravu vytykácího řízení, která postrádala požadavek dostatečné konkretizace výzev. Obsahové náležitosti výzvy vydané podle § 89 daňového řádu, zejména co do konkrétnosti pochybností, je proto třeba posoudit v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 110/2007 – 102, č. 1729/2008 Sb. NSS, byť se jeho závěry původně vztahovaly k vytykácímu řízení dle předchozí právní úpravy. Rozšířený senát zdůraznil, že existence konkrétních pochybností je nezbytnou podmínkou pro zahájení vytykácího řízení (resp. dnes postupu k odstranění pochybností). Pokud správce daně přesně určitelné pochybnosti nemá, podmínky pro zahájení vytykácího řízení nejsou dány. Pouze ty subjekty, ve vztahu k nimž existuje pochybnost o jejich daňových tvrzeních, mohou být povinny nést případné negativní následky nesplnění povinnosti podat řádné vysvětlení a vyjádření a doložit požadované skutečnosti.

[11] Existence pochybností musí být opřena o skutkové důvody, tj. o důvody objektivně existující a nespočívající pouze v úsudku a vůli příslušných pracovníků správce daně. Jen tak lze přezkoumat, zda správce daně skutečně pochybnost o tvrzeních daňového subjektu měl, anebo zda požadoval vysvětlení a prokazování tvrzených skutečností pouze na základě zákonem nedovoleného náhodného výběru či dokonce na základě libovůle.

[12] Pochybnost nemusí být jistotou, že tvrzení daňového subjektu nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá, ale musí existovat důvodné podezření, tzn. podezření založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích správce daně nebo na jeho analýzách opřených o skutkové důvody. V každém případě musí jít o poznatky či analýzy mající skutkový základ vztahující se k daňově relevantní činnosti daňového subjektu a opírající se o logickou a racionální úvahu. Poznatky mohou mít například charakter informací o obchodní činnosti dalších daňových subjektů obchodujících s prověřovaným subjektem, jsou-li v rozporu s tvrzeními prověřovaného subjektu. Analýzy mohou být založeny například na sledování výše daňové povinnosti příslušného daňového subjektu nebo toku finančních prostředků mezi ním a jinými daňovými subjekty.

[13] Judikatura NSS navazující na citované usnesení rozšířeného senátu upřesnila na konkrétních příkladech kvalitativní požadavky na výzvu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 11. 2013, čj. 5 Afs 11/2013-63, ze dne 13. 12. 2013, čj. 5 Afs 57/2012-35, či ze dne 16. 12. 2015, čj. 2 Afs 32/2015-41, a další). Ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby odstranil tyto pochybnosti.

[14] Tak tomu bylo i v souzeném případě. Jak zdejší soud ověřil ze správního spisu, po podání daňového přiznání k DPH za období říjen 2014 dne 20. 11. 2014 vydal správce daně dne 17. 12. 2014 výzvu k odstranění pochybností, kde jasně vyjádřil svoji pochybnost, že v průběhu postupů, resp. daňové kontroly za zdaňovací období srpen a září 2014 se prohloubily jeho pochybnosti o původu zboží, neboť z dosud zjištěných informací se jeví, že zboží bylo prodáváno v řetězci společností a jeho původ je neznámý. Svoje úvahy a možnosti vyvrácení těchto pochybností formou různých listin správce daně rozvinul v odůvodnění této výzvy.

[15] V daném případě bylo onou rozhodující skutkovou okolností, která založila konkrétní pochybnosti správce daně, ta okolnost, že z dosavadní ekonomické činnosti stěžovatelky, kterou sama deklarovala ve svých daňových přiznáních, vyvstalo podezření na podvodný řetězec obchodů se stříbrným granulátem. Jelikož stěžovatelka nebyla s to tyto pochybnosti vyvrátit ani za předchozí zdaňovací období, přestože několikrát po sobě uplatňovala vysoké nadměrné

pokračování

odpočty daně, vyzval správce daně stěžovatelku, aby svá daňová tvrzení prokázala i za zdaňovací období říjen 2014.

[16] Městský soud k tomu uvedl, že je zcela přirozené, že žalovanému vznikly obdobné pochybnosti týkající se zdaňovacího období říjen 2014 jako přetrvávající pochybnosti ohledně předchozích období za situace, kdy stěžovatelka prováděla v těchto obdobích podobné či totožné obchodní operace. Výzva proto byla dle městského soudu dostatečně konkrétní a srozumitelná, neboť žalovaný měl konkrétní poznatky o podnikatelské činnosti stěžovatelky plynoucí z probíhající daňové kontroly týkající se předchozích zdaňovacích období. Stěžovatelce muselo být zřejmé, že pochybnosti žalovaného se týkají obchodování se stříbrným granulátem v rámci konkrétního řetězce společností, a to nejpozději z předmětu ústního jednání při zahájení daňové kontroly za zdaňovací období srpen a září 2014, která předcházela zahájení postupu k odstranění pochybností v této věci.

[17] S tímto posouzením se ztotožňuje i zdejší soud. Postup správce daně v dané věci plyne z obvyklosti působení a průběhu plnění u této nepřímé daně. Daňový řád již ve svých úvodních ustanoveních, popisujících předmět a účel úpravy (§ 1), klade na správce daně povinnost, aby správně zjistil a stanovil daň a zabezpečil její úhradu. S touto povinností souvisí zrcadlově i povinnost daňového subjektu prokázat, co sám tvrdí (§ 92). Pokud tedy správce daně měl pochybnost právě ve vztahu k údajům uvedeným v daňovém přiznání za období říjen 2014, pak je mohl a měl vyjádřit a umožnit tak daňovému subjektu jeho pochybnosti rozptýlit. Jen tímto postupem mohl správce daně naplnit požadavek zákona, tedy správně stanovit daňovou povinnost. Uvedená formulace výzvy v tomto ohledu splnila nároky na konkretizaci pochybností, které příslušné ustanovení klade na správce daně. NSS tak neshledal pochybení ani žalovaného, ani městského soudu.

[18] Dále žalovaný ve výzvě k odstranění pochybností uvedl, že ačkoliv byly v průběhu postupů k odstranění pochybností, resp. daňové kontroly za předchozí zdaňovací období předloženy formálně správné doklady, jsou tyto doklady nedostatečné k prokázání, že k plnění dle dokladů skutečně došlo. Vyzval proto stěžovatelku, aby prokázala hodnoty přijatých zdanitelných plnění, od jakých plátců byla deklarována plnění přijata, včetně hodnoty výše plnění od jednotlivých dodavatelů, a dále aby prokázala, že nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Žalovaný v odůvodnění výzvy dále vyjmenoval, jakými způsoby lze tyto skutečnosti prokázat a tím rozptýlit vzniklé pochybnosti, a to evidencí vedenou podle § 100 zákona o dani z příjmů (*pozn. NSS: žalovaný měl zjevně na mysli zákon o dani z přidané hodnoty; tato nepřesnost, na kterou upozorňuje i stěžovatelka, však nemůže mít vliv na zákonnost napadené výzvy, neboť se jedná o zjevnou chybu v psaní, překlep*) a důkazními prostředky prokazujícími skutečnosti uvedené v přiznání, včetně daňových dokladů vztahujících se ke všem přijatým zdanitelným plněním. Dále žalovaný požadoval účetní knihy vedené dle § 13 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, zejména hlavní knihu obrátovou za uvedené období, výpisy z bankovních účtů, evidenci obchodního majetku, obchodní smlouvy, včetně všech dodatků a ujednání, příp. další doklady a písemnosti související se zdaňovacím obdobím.

[19] Ani tato formulace výzvy nijak nevybočuje z výše uvedených mezí, které zákon a judikatura správních soudů klade na výzvu k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu. Pokud stěžovatelka namítá, že judikatura správních soudů nedovoluje, aby správce daně požadoval celou evidenci vedenou dle § 100 zákona o DPH, nelze tuto její argumentaci akceptovat beze zbytku. Jak správně uvedl městský soud, v případě stěžovatelky spočívá celá její ekonomická činnost, z níž uplatňovala nároky na nadměrné odpočty daně,

výhradně v obchodování se stříbrným granulátem. Jak bylo popsáno výše, správce daně prověřoval oprávněnost těchto nároků již za dřívější zdaňovací období, přičemž ani za jedno z těchto období se stěžovatelce nepodařilo její nároky relevantně doložit. To způsobilo „prohloubení“ pochybností správce daně. Nejde tedy o případ, kdy by správce daně prověřoval pouze jedno zdaňovací období, ale požadoval by celou evidenci, která by v převážné části nijak nesouvisela s prověřovanými obchody a tvrzenými údaji. V takovém případě pokud žalovaný vyzval stěžovatelku k předložení evidence vedené podle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty, nepřekročil meze postupu k odstranění pochybností.

[20] Namítá-li dále stěžovatelka s odkazem na bod 35 rozsudku NSS ze dne 9. 5. 2016, čj. 8 Afs 76/2015-58, *HAPPY TUBE*, resp. na tam citovanou judikaturu, že správce daně nezákonně vyžadoval celou evidenci o DPH, je potřeba tuto její námitku zasadit do kontextu, z něhož ji stěžovatelka zjevně vytrhává. V rozsudku ve věci *HAPPY TUBE* zdejší soud odkazoval na svůj dřívější rozsudek ze dne 4. 4. 2013, čj. 1 Afs 105/2012-37, *Auto Pool*, v němž shledal výzvu k odstranění pochybností nezákonnou proto, že si správce daně nechal předložit účetnictví daňového subjektu v plném rozsahu, aniž sdělil, k jakým obchodním případům či účetním skutečnostem se jeho pochybnosti vztahují. Proto byl požadavek správce daně nezákonný. Obdobně se NSS vyjádřil i v rozsudku ze dne 20. 7. 2007, čj. 8 Afs 59/2005-83, č. 1440/2008 Sb. NSS, dle kterého „nelze též připustit, aby byl daňový subjekt vyzván k předložení veškerých dokladů bez zřejmé souvislosti s konkrétním zdaňovacím obdobím či uskutečněním zdanitelným plněním, tedy způsobem obsahově odpovídajícím spíše daňové kontrole“. NSS v poslední cit. rozsudku ovšem ve svých úvahách pokračuje: „Za akceptovatelný nelze ale přijmout ani extrém opačný, kdy by správce daně vyzýval daňový subjekt pouze k předložení určitých konkrétních podkladů bez toho, že by bylo zřejmé, jaké pochybnosti mají tyto doklady rozptýlit. Takový postup by byl v rozporu s principem odpovědnosti daňového subjektu za prokázání skutečností, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván (§ 31 odst. 9 daňového řádu). Ve svých důsledcích by pak daňový subjekt byl omežován ve volbě důkazních prostředků, jimiž by zamýšlel svá tvrzení doložit. V rámci takto naznačených právních východisek je třeba přistoupit k hodnocení obsahu jednotlivých výzev.“ O takový případ se však, jak plyne z popisu obsahu výzvy k odstranění pochybností v bodě [18] shora, nejedná. Žalovaný stěžovatelce ve výzvě zcela jasně sdělil, že pochybnosti mu vznikly v souvislosti s vykázanými zdanitelnými plněními týkajícími se obchodů se stříbrným granulátem za období říjen 2014.

[21] Pokud stěžovatelka dále namítá, že dle již cit. rozsudku ve věci *HAPPY TUBE* se skutečnosti rozhodné pro vyměření daně posuzují pro každé zdaňovací období samostatně a nelze je bez dalšího „promítat“ do jiných zdaňovacích období, je nutno stěžovatelku opět upozornit, že takto vyslovený závěr poněkud zkresluje. Zde totiž taktéž odkazuje na dřívější judikaturu, konkrétně na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2013, čj. 5 Afs 11/2013-63, v němž se uvádí: „Dle ust. § 40 odst. 14 zákona o správě daní a poplatků se skutečnosti rozhodné pro vyměření daně posuzují pro každé zdaňovací období samostatně. Z toho vyplývá, že nelze v řízení vycházet bez dalšího ze skutečností z jiného, resp. jiných zdaňovacích období a tyto skutečnosti „promítat“ do dalšího či dalších zdaňovacích období. Tak jako nelze např. při opomenutí a pochybeních daňového subjektu v jednom zdaňovacím období, bez řádného zjištění skutkového stavu, automaticky vyvozovat shodné negativní závěry pro další zdaňovací období, nelze ani vycházet z faktu, že prokázal-li daňový subjekt relevantní skutečnost rozhodnou pro stanovení daně v jednom zdaňovacím období, má se za to, že se svého důkazního břemene pro další zdaňovací období zbavil.“ V dané věci tím NSS mínil, že pokud daňový subjekt prokáže (či neprokáže) svá tvrzení za jedno zdaňovací období, nelze automaticky do budoucna dovozovat, že tak učiní (neučiní) v dalších zdaňovacích obdobích. Význam tohoto závěru zdejšího soudu naopak není, jak se mylně domnívá stěžovatelka, že správce daně musí odhlédnout od zjištění, která o dosavadní ekonomické činnosti daňového subjektu a jím tvrzených a uplatněných údajích zjistil v jiném řízení. Z tohoto důvodu zdejší soud použil

pokračování

v cit. pasáži formulaci „*bez dalšího*“. Jinými slovy, zjištění správce daně o daňovém subjektu z jiných řízení nezaručují, že právě probíhající řízení bude ukončeno se stejným výsledkem, protože každé posuzované období je nutno skutkově i právně posuzovat individuálně; taková zjištění však mohou správci daně sloužit např. k rozhodnutí o tom, zda vůbec některý z procesních postupů podle daňového řádu zahájí i za jiná zdaňovací období. Tak tomu bylo i v této věci.

[22] NSS proto uzavírá, že neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] NSS shledal námitky uplatněné stěžovatelkou nedůvodnými. Proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu